

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Zháři

„Navzdory pokračující vlně veder a četným doporučením nerozdělávat ve volné přírodě oheň se stále najdou lidé, kteří to nerespektují,“ sypala ze sebe peroxidová blondýna z obrazovky komerčního televizního kanálu. Na obrazovce televizoru se objevila skupinka trempů u slavnostní vatry, kterou na pokyn šerifa zapalovali čtyři kamarádi. Ve spodním rohu obrazu si většina diváků nevšimla malého nápisu „Ilustrační záběry“.

„Zesil to, Lojzo!“ přikázal Ladislav Sojka, člen mysliveckého sdružení Koroptev Předonín hospodským.

„Požár, který pravděpodobně založili nezodpovědní turisté v národním parku Ohnutecko,“ pokračovala blondýna, „je zatím největší v celé jeho historii.“

Záběry na trempy se smeknutými klobouky u rozhořívající se vatry vystřídala hasičská jednotka bojující s obrovským lesním požárem.

„Od včerejška, kdy se objevilo první ohnisko, se oheň značně rozšířil. Evakuováno již bylo několik obcí. Mluvčí hasičů potvrdil, že je nasazena veškerá dostupná technika. Pomoc už přislíbily i okolní evropské země. S hašením požáru pomohou italská letadla Candair, která mohou nabírat vodu přímo z hladiny a pojmu až 6000 litrů vody.“

„Zase si dělali vohničky, parchanti zelený,“ obrátil se Sojka zlostně na chlápka v zeleném.

„A teď nám kvůli nim hoří skoro za prdelí,“ měl stejně jako Sojka jasno o původu požáru v honitbě Sojkův myslivecký kumpán Hartl.

„Všecko z lesa zdrhne a nebude tam co střílet,“ vykřikl Sojka.

„No a von asi nebude ani ten les!“ překřikoval ho Hartl. „A přitom jim ještě budou stavět muzea!“

„No to mně ani nepřipomínej,“ zatnul pěsti Sojka. „V Tajnicích mělo být myslivecký nebo hasičský muzeum, nebo nějaký šutry, ale oni né, prej že muzeum trampingu je něco nového a zajímavého! To prej voni podporujou a ne nějaký vycpaniny, co byly všude za bolševika. Tohle mi řekla ta kráva z regionálního muzea,“ zavyl Sojka. „Počkej,“ vyhrožoval Sojka Hartlovi, „až mi přijdou do rány!“ Pak vztekle bouchnul prázdným püllitrem do stolu. „Teda já si musím dát šluka, to se nedá vydržet, tyhle nervy.“ Vyšel z hospody do horkého letního večera a začal hledat po kapsách zlacenou tabatěrku s reliéfem jelena. „Tak kde je, himl,“ čítil se. Nad hlavou mu právě prolétala formace několika helikoptér. Letěly směrem od řeky

Kradoucky a v podvěsu nesly obrovské červené nebo žluté vaky naplněné vodou.

„Dovolená,“ blahem se roztejkal Čochtan. „Žádný mobily, žádný informace. Dění z celého světa nám může...“

„...políbit šos,“ doplnila jsem ho, aby nekazil nádherné letní ráno sprost'árnou. Začala jsem si plést copánek. „Ty, Čochtane, a nemůže nás tu někdo chytit?“

„Myslím, Kapko, že by sis na ten copánek měla dát dřevěnou berušku,“ ignoroval mojí obavu Čochtan. „To by ti slušelo.“

„Tak jo,“ přikývla jsem. „Až nás tu chytí, řeknu, že jsem tvoje dcera,“ narážela jsem na náš desetiletý věkový rozdíl, „a ty všechno za berušku zaplatíš.“

„Prosím tě,“ ušklíbl se Čochtan. „Jdu zapálit oheň, at' máme snídani.“ Vzal do ruky křesadlo a za chvíli už přikládal do rozhořívajícího se ohně. V tu chvíli jsem zaslechla rychle se přibližující rachot vrtulníkového rotoru a pak se stroj přehnal nad korunami stromů.

Sojka vyrazil s kulovnicí a německým křepelákem Karlem poměrně brzy. Dokonce přesně věděl, kam. Je tam ohniště s přístřeškem a určitě tam budou. Před barákem ho předjela kolona spěchajících hasičských vozů a nad hlavou mu proletěly dvě helikoptéry. A dokonce jedno žluté letadlo!

„Nechceš ten oheň trochu zmírnit? Bude vidět až do vesmíru,“ řekla jsem Čochtanovi po přeletu helikoptéry jízlivě. „Hele, dovaříme, mezitím sbalíme, uleju to vodou a vypadneme.“

Pod Holým vrchem, na kterém je ohniště a přístřešek, na Sojku podle dohody čekal Hartl. „Jsou tam, jak jsi předpokládal,“ šeptal Hartl a mávnul kloboučkem směrem k Holému vrchu. „Ale jsou to jiní, než byli včera v tý televizi.“ Sojka přikývl a vytočil na mobilu stopadesátosmičku. „Chtěl bych nahlásit oheň na Holém vrchu na Ohnutecku,“ slyšel operátor první větu.

„Cože? Haló? A je po signálu, do hajzlu!“ vztekal se Sojka. „Je to jenom na nás! Na členech Mysliveckého sdružení Koroptev Předonín!“ Sevřel pažbu své kulovnice. Voněla vazelínou a střelným prachem.

Kopilot italského letounu C-415 Candair přijal hlášení operačního důstojníka o změně kurzu nad náhradní cíl. „Sì, sì“ zabručel hlavní pilot ve své mateřštině jen tak pro sebe a stlačil páku kniplu. Letadlo s plným břichem vody poslušně sklouzlo do pravotočivé zatáčky směrem k novým souřadnicím.

Pohled na dva sbalené rance mě uklidnil. Prostě si můžeme hodit domečky na záda, s hajným nebo strážcem se vůbec nebavit a odejít. Takhle si to vždycky v duchu maluju, když mám strach, že na nás někdo přijde. Jenže ve skutečnosti se to ještě nikdy nestalo. Ale na nervy mi leze ta Čochtanova vatra. Proč musí vařit na takovém mega ohni? „A už zase sem letí nějaké letadlo,“ řekla jsem už nahlas.

Sojka se zachechtal, když mezi stromy spatřil dřevěný přístřešek, planoucí oheň a mladou dvojici v zeleném. Natáhl kulovnici, povolil křepelákovi Karlovi vodítko a vyzval Hartla: „Kryj mě!“

Cé čtyřistapatnácka udělala zkušební průlet nad cílovými souřadnicemi, ale kromě rozložitých korun žádný oheň piloti nespářili. Kopilot pokrčil rameny a posádka se rozhodla pro ještě jeden kontrolní průlet nad udaným cílem.

Nejdříve se nám nad hlavou mihnulo žluté letadlo, a když jsem sklopila oči, na plácek s ohništěm vyběhl štěkající pes a za sebou vytáhl na vodítku brejlatou postavu v košili s nášivkou bažanta a šátkem přes obličej. V rukách napřaženou zbraň, jejíž dlouhá hlaveň se na okamžik zlověstně zaleskla. Za ní se kradla další podobná kreatura a držela taky zbraň. Zaječela jsem hrůzou a ve stejnou chvíli se těsně nad korunami prohnalo s burácením další letadlo.

Konečně se při velmi nízkém průletu podařilo pilotům na zlomek sekundy v mezeře mezi korunami zahlédnout plameny. Spokojeně přikývli a pilot začal se strojem opět nabírat výšku, aby mohl provést obrat a finální přiblížení k místu shozu.

„Myslivecké sdružení Koroptev Předonín!“ vykřikl chlap se zbraní místo pozdravu. Pes temně zavrčel a zacukal se na vodítku. „To si děláte si prdel?“ zařval chlap znovu a ukazoval hlavní pušky směrem k našemu ohni.

„Ne, oheň,“ odpověděl prostě Čochtan.

„Dobrý den,“ špitla jsem se srdcem v kalhotách.

Čtyřistapatnácka provedla obrat a teď už vše proběhlo jako vždycky. Těsně před cílem se břicho letadla otevřelo a náhlá ztráta šesti tun vody způsobila, že letadlo doslova poskočilo vzhůru.

Ještě několik vteřin trvalo napětí, chlap na nás mířil a pak se stalo něco nepředstavitelného. Opět zaburácelo letadlo, na krátko jeho trup zaclonil slunce, a pak vše, oheň, Čochtan i oba šílenci s puškama i s čoklem, zmizelo pod nesmírnou masou padající vody, která vše srazila k zemi.

Usárna mi na promočených zádech zběsile poskakovala. V plicích chrčelo a pořád jsem vykašlávala vodu, jehličí a hlínu. Čochtan mě táhl ze svahu dolů. Nohy se mi podlamovaly, ale nakonec se nějak rozešly. „Čochtánku, prosím tě, co se to stalo?“ Všechno se mi pletlo. Nahoře vrávoraly a kašlaly dvě postavy a napůl vyl a štěkal pes. Jak se nakonec ukázalo, přežili jsme všichni. První se vzpamatoval Čochtan, kterého před obří vodní fackou uchránil tlustý borový kmen. Moje usárna a Čochtanovo tele byly v přístřešku, který stál přeci jen o kus dál a tak zůstaly víceméně suchý. „Stůjte,“ přeskakoval nahoře nad svahem vzteklý hlas.

Sojka vůbec nechápal, co se to stalo. Chtěl je trochu postrašit a vydusit, a pak už to dál neměl úplně rozmyšlený, asi by je popad za límec a zkusil znova zavolat na policajty, ať si ty žháře přijedou vodvíst. Jenže teď se válel na hlíně, všechno nasáklé vodou, a plival listí. Vedle se sbíral Hartl a vyl Karel. A ti dva brali roha. Takhle si to nepředstavoval, himl, a začal se dost vytáčet. Navíc oba s Hartlem přišli nějak o brejle. „Stůjte!“ zachraptěl, ale ti dva už byly pryč. „Karle, stopa! Hartle, dělej a nemotej se jak vožrala!“

„Co když,“ nádech, „nás ti magoři,“ nádech, „zastřelej?!“ vyrazela jsem přerývavě do běhu.

„Doběhneme do Tajnic do civilizace a tam už si nic nedovolí,“ snažil se mě uklidnit Čochtan a pořád mě táhl za ruku. V botách nám čvachtalo pořád míň, ale tu a tam bylo slyšet za námi v lese zaštekání, jak se asi pustili se psem po naší stopě.

Les naráz přešel v pokosenou louku, horkou a plnou letního slunce. To mě spolu s blízkostí prvních domků Tajnic postupně uklidnilo. Uklidnit se mě snažil i Čochtan. „Ty dva maj dost, budou rádi, když se dostanou do večera z lesa.“ Ohlédla jsem se nedůvěřivě zpátky. V tu chvíli se mezi stromy akorát vynořily dvě postavy a pes. I na dálku bylo vidět, že pořád mají zbraně. Zaječela jsem a táhla Čochtana k nejbližšímu domu.

Tramenské muzeum hlásala cedule nad vchodem nízkého domku. Díky bohu bylo otevřeno.

„Dneska jste první,“ vypadala potěšeně paní v malé místnosti před vchodem do dalšího velkého pokoje, kde byla expozice. Poslouchala malé rádio a viditelně se nudila. „Taky jsem kdysi jezdila,“ usmála se. „A vy byste se mohli u nás rovnou vystavit,“ usmála se našim trempským zevnějškům. „Copak přšelo?“ divila se starostlivě. „Běžte dál, trochu se usušte a vstupné mi dáte potom.“ S úlevou jsem vplula do místnosti. Tady si na nás ty šílenci snad nic nedovolí.

Od pokladny se ozval štěkot a rozčilené hlasy.

„Se psem a puškami do muzea určitě nemůžete!“

„Kde jsou?“

„Kdo?“ Čochtan si rychle sundal tele a ze zad mi strhnul usárnu. Oboje opřel o krásný vyřezávaný totem, takže to vypadalo, že jsou součástí výstavy. Přes mokrá ramena mi přehodil vlněnou deku, kterou vytrhl z ruky figuríně trempa stojící vedle totemu. Sám si na hlavu narazil stetson ze stejné figuríny, a pak sebral dvě pádla a sedli jsme si zády ke vchodu do krásné dřevěné kánoe žebrovky, která byla vystavená uprostřed místnosti. Na tohle přece neskočí, pomyslela jsem si.

„Myslivecké sdružení Koroptev, pronásledujeme žháře,“ šermoval paní před nosem kulovnicí Sojka. Všechno stejně jako Hartl viděl díky ztraceným brejlím rozmazaně, ale Karel je dotáhl sem, tak tu být musí. Paní povytáhla obočí.

„Ten pes a pušky musí okamžitě ven, nebo zavolám policii!“ Sojka trochu zchladl a kývnul na Hartla, aby vzal Karla a zbraně ven.

„A koupíte si vstupenku!“

„Nemám u sebe prachy,“ procedil mezi zuby Sojka a poulič oči zvyklé na tři dioptrie směrem do jediné místnosti muzea, kde viděl rozmazané předměty, zřejmě hudební nástroje, něco jako totem a tři figuríny těch nenáviděných trempů. Jedna stála u totemu a dvě seděly zády v lodi. Ušklíbl se hnusem.

Seděla jsem strnule v lodi a cítila nenávistný pohled toho chlapa v zádech. Tohle opravdu nemůže vyjít.

„Nyní zprávy. Požár na Ohnutecku se konečně druhým dnem podařilo i za pomoci zahraniční techniky eliminovat,“ ozvalo se z rádia. „Policie zajistila v místě možného ohniska i zlacenou tabatěrku s obrázkem jelena, takže původcem požáru pravděpodobně bude nezodpovědný kuřák.“

Pak se stalo něco naprosto nepochopitelného. Chlap, místo aby vešel do místnosti a čapl nás za límec, se najednou otočil a odešel. Dokonce jsem i přes rádio na vlastní uši slyšela, že špitnul směrem k paní pokladní úplně změněným hlasem „na shledanou“.